

Братство

Богуна

ДУХ! ВОЛЯ!

БОРОТЬБА!

У "Сільвера" орієнтація на британські стандарти...

Подольак назвав місце, де Україна готова вести переговори з РФ

Слов'янські цінності та псевдослов'янizm

НА ДОПОМОГУ УКРАЇНЦЯМ ПРИХОДЯТЬ "РЕЙНДЖЕРИ" ІЗ ГРУЗІЇ

Вперше на сторінках нашої газети – воїн – доброволець із Грузії. Його псевдо – "Рейнджер" і цим багато сказано. Його життєва дорога позначена боротьбою за правду, за волю, за свободу і справедливість. Для "рейнджера" ця боротьба – зі зброєю в руках. Його Батьківщина – Грузія першою пізнала і відчула хижий оскал путінського расизму, який вже за півтора десятиліття оскажений від люті і знахабнілий від безкарності вирішив стерти з лиця Землі саме поняття "Україна".

Ви обираєте майбутню професію чи спеціальність? Скористайтеся послугами фахівців Державної служби зайнятості, де Вам допоможуть:

- З'ясувати, чи можна займатися з описами професій;
- Отримати інформацію про навчальні заклади, що готують відповідних фахівців;
- Отримати професійне резюме;
- Знайти методи самостійного пошуку роботи;
- З'ясувати основні вимоги до професій;
- Підготуватися до співбесіди з роботодавцем.

"Рейнджер" знає і чітко називає головне джерело і генератор жорстокості путінського війська. Це – страх, страх нелюда-злочинця, який розуміє і відчуває невідворотність суду і покарання. Гарантом такої приреченості агресора – зажди "Рейнджер" визначає воїна ЗСУ, який сильний переконанням, що воює за рідну землю, за батьківську хату і за незалежну Україну.

У "СІЛЬВЕРА" ОРІЄНТАЦІЯ НА БРИТАНСЬКІ СТАНДАРТИ І НАМІРИ ПРОДАВАТИ "ТОЙОТИ" У КРИМУ

НАШІ ФРОНТОВІ СПІВРОЗМОВНИКИ ВЖЕ НА ПОЧАТКУ ЗУСТРІЧІ ЗАЗВИЧАЙ ПОЯСНЮЮТЬ ПРИЧИНУ ВИНИКНЕННЯ СВОГО БОЙОВОГО "ПСЕВДО". ДО "СІЛЬВЕРА", ЯКИЙ НИНІ КОМАНДУЄ РОТОЮ ОДНОГО ІЗ БАТАЛЬЙОНІВ БРИГАДИ "БОГУНЦІВ", ПИТАННЯ ЩОДО ПОХОДЖЕННЯ ЙОГО ПСЕВДО, БУЛО ДУЖЕ КОНКРЕТНИМ – ЩО СПІЛЬНОГО У ЦЬОГО КРЕМЕЗНОГО ЧОЛОВІКА ІЗ ЛІТЕРАТУРНОЮ ПІРАТСЬКО– МОРСЬКОЮ ЛЕГЕНДОЮ АНГЛІЙЦЯ СТВЕНСОНА? ВИЯВИЛОСЯ – ЗОВСІМ НІЧОГО!

НАСПРАВДІ "СІЛЬВЕР" ЦІЛКОМ "СУХОПУТНИЙ" ЧОЛОВІК, ЯКИЙ НАРОДИВСЯ І ВИРІС У ЗАПОРІЖЖІ. НА ФЛОТІ НЕ СЛУЖИВ, ХОЧА ПЕВНИЙ ЧАС МАВ НА КРИМСЬКОМУ УЗБЕРЕЖЖІ ВЛАСНЕ ЖИТЛО. "НУ, А ЩОДО НАЗВИ "СІЛЬВЕР", ТО У 2015-МУ РОЦІ, КОЛИ МІЙ БОЙОВИЙ КОЛЕГА "ЗАХАР" ДОПОМАГАВ МЕНІ ПЕРЕСУВАТИСЯ ЗА ДОПОМОГОЮ САМОРОБНОЇ МИЛИЦІ, ВІН ЖЕ Й ДАВ МЕНІ ЦЕ БОЙОВЕ ІМ'Я – "СІЛЬВЕР", – КОРОТКО ПОЯСНИВ ІСТОРІЮ ПОЯВИ СВОГО БОЙОВОГО ПСЕВДО "СІЛЬВЕР".

– Коли і яким чином ви опинилися у бойових порядках ЗСУ після початку вторгнення росії?

– 24 лютого, коли до нас у Запоріжжя також прилетіли перші російські ракети, зруйнованим виявився будинок, що стояв зовсім неподалік нашого. Саме у цей момент у мене з'явилася чітке розуміння, що на цей раз все буде куди серйозніше, аніж це було у 2014 чи у 2015 роках. Скажу відверто, у більшості моїх друзів, така ж думка виникла вже у перші дні російської агресії. Ну, а далі ми зрозуміли, що одну річ – без нашої участі це зло, яке не дає нам жити вже декілька століть, нікуди не подінеться. Ось так, мені, директору дилерського центру "ТОЙОТА", довелося змінити свій мирний фак і доволі цікаву роботу, взявши до рук зброю. Звісно, нас, ветеранів АТО, було чимало і ми добре розуміли, що означали ракетні удари і появи на українській території колон із російськими танками.

– Наскільки швидко ви сповна зрозуміли певні особливості тих бойових дій, які розпочалися в Україні у цьому році?

– Дуже швидко стало зрозуміло, що ця війна, яку ми сьогодні бачимо на власні очі, має такий собі безконтактний характер, коли тон у війні задає і визначає артилерія, коли обличчя чи навіть силуетів противника не видно зовсім. Проте, це аж ніяк не означає, що нам, солдатам і офіцерам, лише доводиться сидіти і будувати укриття, аби уникнути втрат від обстрілів. Це само собою, але нам доводиться брати безпосередню участь у боях..

– Так звані "бойові контакти" із ворожими підрозділами у вас також бувають?

– В принципі, о дин із тактичних прийомів, які продиктовані домінуванням ар-

тилерії у сучасному бою, якраз і полягає у тому, що б увесь час знаходиться поближче ворожих порядків. Чим ближче ми бачимо перед собою ворожі траншеї, тим менша вірогідність тотальних обстрілів наших позицій. Адже росіяни чудово знають, як приблизно, з якими промахами і похибками стріляють їх гармати, а тому по траншеях ЗСУ, які знаходяться за сотню метрів від їх позицій, вони стріляють рідше і обережніше.

– Звісно ж, ви цим користуєтесь?

– А чому б і ні! Наприклад, у нас з'явилася можливість "зачистити" велике село, зайняте рашистами. Проведена розвідка, отримані відповідні вказівки і якраз мені довелося розпочинати цей непростий процес. У складі розвідгрупи, що формувалася у розташуванні нашої роти, ми зайшли у село, обстежили окремих сільський "куток" і знайшли одразу чотири ворожі "беємпеши". Вдарили швидко і несподівано, а тому рашисти опору їй не чинили. Усі четверо бачили піхоту, ми стали нашим трофеєм. Але це був лише початок операції із визволення села, противник поступово отямлювався і чинив потужний опір. Звісно ж, ми також не лізли на рожон, а прочісували чи "зачищали" будинок за будинком. Зрештою противник зрозумів, що у селі діє невелика група ЗСУ і вирішили знищити нас за допомогою артилерії. Ми, розуміючи можливий варіант поведінки ворога, зайняли приміщення складу-ферми, де нас якраз і виявили. Почався шалений обстріл із усіх гармат, які були у росіян під рукою. Стріляли із танків, САУ, 120-міліметрових мінометів, але с тіни колись збудованого складу нам таки добряче допомогли. А тим часом основні й склад нашої роти робив свою роботу – поки їх семеро побратимів на чолі із ротним, тримали на

собі увагу ворожої артилерії, яка обстрілювала наше укриття, рота захопила село, вибила із нього морських піхотинців і вчинила "зачистку" кожного його закутка. А "рашики" ще хвилину із десяти після закінчення бою, після визволення села, все гатили і гатили снарядами великого калібру, орієнтуючись на сигнали рації "Сільвера". Ось так доводиться воювати, комбінувати тактичними прийомами, ризикувати і т.п.

– За цей час, що минув із квітня 2022-го, коли ви знову одягли військову форму, чи відчули ви собі певні зміни, появу певних звичок, як реагуєте, наприклад, на появу страху?

– За цей час, погоджуюсь, довелося бачити всякого, бувати у всіляких ситуаціях, але нічого незвичайного не було. Хіба, що схуд. Страх на війні – явище буденне, не можу говорити, що його не відчувають наші воїни. Але ж, не можу я, як командир роти, демонструвати комусь свої страхи. А ось відчуття гумору для командира – перша справа. Як ще звички відчув за собою? Ну, хіба трохи наполегливості у голосі додалося, бо війна все ж таки, і дисципліна має бути на висоті.

– Як колишній директор дилерського автоцентру "ТОЙОТА", оцінюєте своїх нинішніх підлеглих, як можливих працівників і своїх колег у вже мирному житті?

– А чому б ні? Тут, у себе у роті, вдалося сформувати прекрасну команду і досить дружний колектив. Багато людей, які мають гарну освіту, неабиякий життєвий досвід а тепер – фронтові і бойове загартування. Тому багатьом своїм нинішнім побратимам після нашої перемоги точно запропоную цікаву роботу.

– На вашому обмудуванні є цікаві шеврони. Який стосунок маєте до іноземних підрозділів? Наскільки цікавим для вас виявився рівень англійського САСу?

– Із англійцями і їх спецназом, доводилося спілкуватися особисто. Дуже цікаві хлопці, що досконало знають своє бойове "ремесло". У мене взагалі викликають симпатію не лише ві йськові із САСу, але ще більше імponує солідарна підтримка України з боку їх прем'єр-міністра (нині вже колишнього) Бориса Джонсона.

– У продовження теми: наскільки

швидко наші військовослужбовці зможуть воювати так само професійно, як англійські "сасівці"?

– Якщо чесно, то вже сьогодні у наших підрозділах є чимало військовослужбовців, які нічим не поступаються у виучці бійцям англійського САСу. У мене, у роті, якщо б так постало б питання, є щонайменше п'ятеро військовослужбовців, які могли б спокійно і достойно служити у підрозділі британського САС. Вже зараз, у будь-яку хвилину. Ну, а за рівнем мотивації, українці дадуть "фори" будь-кому, оскільки націлені і "заточені" на остаточну перемогу, на те, щоб звір, який нам не дає спокою і не збирається його давати ще довго, був знищений.

– Маєте сім'ю, дітей?

– Звісно ж, маю двох дітей і тут війна внесла чимало специфічних турбот. Син, який у цьому році завершував навчання у Київському військовому лицейі ім. Богуна, приїхав до Запоріжжя і поки ми, батьки, ловили гав, зумів записатися у ряди територіальної оборони, додавши як имось чином у військоматі собі два роки. Вже отримав зброю і навіть на посту встигнув постояти. Але зрештою, пішов навчатися до військового вишу в Одесі. Як і раніше, хоче стати морським піхотинцем.

– Як довго, на вашу думку, ще триватиме війна і чого ви хотіли б побажати своїм друзям-побратимам?

– Ну, на перше запитання відповісти дуже важко, але скажу так, що до завершення року, є всі ознаки того, що ворог думатиме, як наживати звідси п'ятами. Ну, а щодо побажань, то найпершим чином побажав би хлопцям тиші, спокою, навіть скуки такої незрозумілої, щоб чогось раптом захотілося б незвичайного. Але ще більше хотілося б, щоб усе це якнайшвидше припинилося, щоб ми залишилися живі й здорові. Серед своїх життєвих планів та орієнтирів на майбутнє маю задум відкрити дилерський автоцентр в українському Криму. Кажете, що найкраще місце для цього – у Севастополі? Я згоден, навіть директором такого центру можу певний час попрацювати. Тим паче, що колектив працівників у мене, як то кажуть – під рукою.

– Ну, тоді Вам – найкращі побажання і успіхів у всьому. Спасибі "Сільверу" за розмову і, "Слава Україні!"

– ГЕРОЯМ СЛАВА!

Тим росіянам....Які тішаться що ми сидимо без світла...Знайте що наші свічки горять за Ваш упокій..

ПРАВО НА ВІДПЛАТУ ЗАЛИШАЄМО ЗА СОБОЮ!

У перших виходах нашої газети піднімалося питання про відповідальність рашистського війська за вчинені у ході агресії в Україну злочини. Тема відплати за вчинені насильства і грабежі, за вбивства і тортури, вчинені у багатьох містах і селах України, сьогодні набуває все більшого резонансу. І це стосується не лише уваги до діяльності Міжнародного кримінального суду, який вже більше, як півроку предметно займається збиранням свідчень і дослідженням усіх обставин злочинів проти людяності в Україні. Про Гаагу в Україні говорять і повторюють ледь не щодня. Однак всередині українського суспільства, і особливо – на рівні так званого неформального спілкування, частішають не лише пропозиції, але й наполегливі вимоги щодо створення спеціалізованої організації, яка б розслідувала, досліджувала і доставляла до судів тих злочинців, руки яких замарані кров'ю невинних українських громадян. Сьогодні багато людей в Україні розуміють найголовніше завдання українського народу і держави "Україна" не лише у тому, щоб перемогти агресора і видворити його за межі кордонів України, але й покарати максимальну кількість злочинців, які вбивали, катували, грабували, гвалтували українців під час окупації певних територій. Багато читачів нашої газети вважають, що "найголовніше – зробити так, щоб російські окупанти вже навіть після повернення додому, почали опиратися і постійно боятися за свої чорні справи, які вони коїли в Україні.

Звісно ж, практично усі наші читачі, які висловилися на тему відплати і помсти за вчинені рашистами злочини в Україні, вважають, що таке завдання вимагає неординарних рішень, які публічно не варто афішувати чи навіть зайвий раз повторювати. Ну, а створення певного аналогу ізраїльського "Моссаду" в Україні взагалі не варто обговорювати у публічному просторі. Хоч а б через те, що вічно "занепокоєна Європа" одразу ж розпочне дискусії та гучну балаканину про появу в Україні "нових терористів".

Проте і досвід "Моссаду", і уроки операції "НІМЕЗІС", яку провели представники вірменської партії "Дашнакцутюн" проти організаторів та винуватців

османської різанини та геноциду проти вірмен у 1915 році, мають нагадати російським зайдам нинішнього покоління про те, що буває із злочинцями, вирок яким виносить не лише міжнародний Трибунал чи суд у Гаазі, але й людська печаль, смуток, горе і всезагальна ненависть до нелюдів, які безпричинно вторглися у життя мирного народу, спричинивши страждання і смерть у багатьох українських сім'ях. Нагадаємо оркам, що вірмени упродовж п'яти років після ухваленого (у 1919-му році) на з'їзді партії "Дашнакцутюн" рішення про покарання винуватців геноциду і різанини щодо вірмен у 1915-1918 роках, знищили біля 40-ка керівників та правителів Османської держави та Азербайджанської республіки. Щодо ізраїльського "Мосаду", то деякі операції цієї закритої для всіх спецслужби тривали по 20-25 років. Нагадаємо, що йдеться про ті злочини, вчинені проти громадян Ізраїлю чи то гітлерівськими нацистами, чи то міжнародними (ісламськими) терористами.

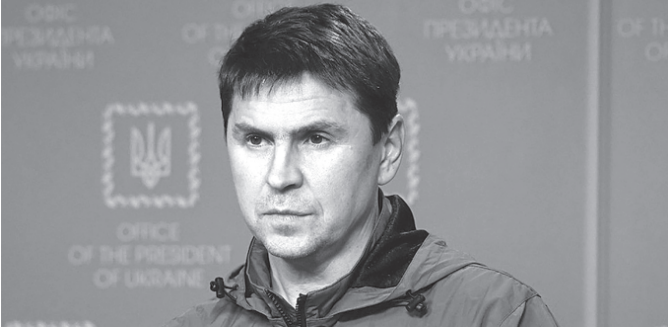
Далі розповідати і проводити аналогії просто не варто. Хоча б тому, що злочини рашистів під час недавньої окупації Бучі,Бородянки, Ізюма, Херсона, Маріуполя та інших українських міст за своїми жакливими масштабами вражають, бо нагадують почерк гестапо та есесівських зондеркоманд у часи Другої світової.Тому українці мають залишити за собою право на відплату і помсту. І цього права нас не позбавить ніхто!

Олег БАЙРАЧНИЙ

Р.С. Деякі наші читачі,які надіслали свої відгуки та пропозиції стосовно покарання злочинців -катів, причетних до знищення чи катування українців, кажуть, що діяльність "Українського Моссаду" варто було б поширити і на територію України, де й донині засіло чимало відвертих колаборантів, хапуг і срабіжників, які навіть в умовах війни продовжують красти,забувши про будь-яку відповідальність. Жодні народні революції, ініціативи влади щодо створення спеціальних слідчих органів досі не принесли належного результату, бо злочинці почувають себе безкарно. І – доки?

Подоляк назвав місце, де Україна готова вести переговори з РФ (І СКЛАД ДЕЛЕГАЦІЇ ВІД УКРАЇНИ)

Україна не планує сідати за стіл переговорів із Росією. Єдина можлива делегація для цього – важке озброєння. Про це заявив радник голови Офісу президента Михайло Подоляк. "Єдина можлива делегація для "переговорів" з Росією має складатися з Abrams, Leopard, Marder, Himars. Місце зустрічі – крайня східна точка міжнародно визнаних кордонів України", де має бути поставлена остаточна "крапка".

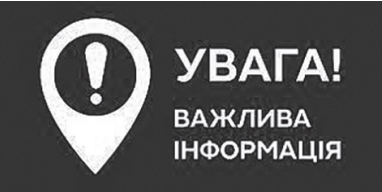
Друзі-військові, увага!

Я РОЗПОВІВ ВАМ ПРО ТЕ, ЯК В МОЮ АВТІВКУ ЗІ СЛУЖБОВОЮ СОБАКОЮ МІСЦЕВИЙ ЖИТЕЛЬ В ЗОНІ БОЙОВИХ ДІЙ КИДАВ ПІДПАЛЕНУ БУМАГУ.

Сьогодні Медицина з дружного мені підрозділу, котру я дуже поважаю, розповіла про загибель її воїнів. Загибель 3-за того, що поки вони ходили в місцевий магазин, хтось підкинув в автівку вибуховий пристрій. Двері були незачинені. Вибух відбувся тут же, біля магазину, після того, як воїни посідали. Тобто хтось поряд спостерігав та дистанційно активував.

Трохи пізніше розповів про це командир. Від нього дізнався про ще один такий випадок у середу. А ще пізніше друзі з контррозвідки розповіли ще про один на минулому тижні.

При цьому загалом в цьому році було скоєно понад 40 ана-

логічних злочинів проти військових. Найбільш поширені – вибухівка, кидання гранати у відкриті вікно або шляхом відкривання дверей, викрадення військових, викрадення автівок. А кількість автівок, на котрих були знайдені трекери, зашкалює.

Більшість випадків стали можливі через халатне або безпечне ставлення до вимог військового часу самих військових: відкриті двері, ремонт автівки у не-

знайомих/не перевірених осіб та відсутність ретельного огляду після ремонту, автівка залишалась сама по собі, сон в автівці з незаблокованими дверима, "втиканя" військовим в телефон (не помічаючи, хто проходить біля авто), тупувата-довірливість до голосуючих на шосе.

Друзі, пильнуйте. Завжди залишайте когось біля авто в караул (тобто в бойовій готовності, а не зі смартфоном в очах), зведіть до мінімуму ремонти у прифронтових селах (селищах) та ретельно оглядайте авто до повернення в розташування. На заправках та біля магазинів паркуйтеся осторонь та не дозволяйте будь-кому підходити до авто. Обійняв.Будьмо пильні!

ЩЕ ОДНЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ. НЕ ОСТАННЄ

У Середземне море увійшла американська атомна субмарина USS Rhode Island, яка вважається найбільшим в світі підводним носієм ядерної зброї.

Підводний човен може нести 24 міжконтинентальні ракети Trident II, здатні вражати цілі на відстані до 18 тис. км із максимальною швидкістю понад 23 тис. км/год. Як пише французька газета La Repubblica, човен є одним із "вершників апокаліпсису", який своєю руйнівною силою може відрадити Росію від ядерного удару: тільки на цьому підводному човні може бути від 150 до 200 атомних боеголовок.

Видання називає субмарину "посланням Кремлю". "Rhode Island" вплив тиждів тому в британському порту Гібрал-

тар. Оскільки він може плавати під водою місяцями, не будучи виявленим, рішення показати його свідчить про готовність американців надіслати сигнал Кремлю", – йдеться у матеріалі французького видання.

Сьогодні лунає інформація і про те, що у середині листопада до Європи прибуде ударна група кораблів ВМС США на чолі з атомним авіаносцем USS Gerald Ford. Судна стануть на якорі на базі в Портсмуті, що на півдні Англії. На борту авіаносця перебувають 90 літаків і гелікоптерів, зокрема новітні винищувачі F-35C.

Нагадаємо, Росія 26 жовтня провела навчання своїх ядерних сил. У рамках навчань, за перебігом яких спостерігав російський диктатор Володимир Путін, армія держави-агресорки провела тренувальні пуски балістичних ракет із ядерними боеголовками по полігону "Кура" на Камчатці.

ЧОМУ НАШІ СЛОВ'ЯНСЬКІ ПРЕДКИ СТАЛИ УКРАЇНЦЯМИ?

Питання виникнення та становлення самоназви одного з великих європейських народів, українців, не дає спокою не тільки власне йому, але і оточенню, не байдужому до оцінок минулого нашого народу, чий землі є прабатьківщиною слов'янства...

Чому так? Чому досі не знаємо правди? Чому слухаємо усілякі байки від лукавих недругів і остаточно не виявили походження самоназви народу? Спробуємо з'ясувати...

Історична доля українців, які після нищення імперськими силами пам'яті про правдиве минуле народу, після втрати знань про давні слов'янські державності (Артанію, Дулібський союз, державу Рось), не була легкою. Проте почуття того, що правда переможе, а єдність дасть свої плоди, не втрачалося.

Основи цієї єдності закладались задовго до періоду XIV-XVI ст., коли поняття українців поступово почало ідентифікувати наших предків.

Щось дуже важливе стимулювало центральну частину давніх слов'ян, розселених від Західного Бугу до Дону, від Прип'яті до Чорного моря, називатись українцями.

Спроби імперських істориків XIX ст. пояснити назву українців від витягнутого з компільованих у Московії давньоруських літописів слова «окраїна» (в текстах «оукраїна»), стало лише приниженням підлеглого народу, який не міг по суті бути «окраїним» сам до себе.

Таке трактування лише збурило українську інтелігенцію і започаткувало пошук нею справжніх витоків назви.

Серед оприлюднених версій слід згадати варіанти пояснення походження назви Україна від поняття «окраїна» (тобто чимось обмежена, оточена, відділена) та від поняття «край» (батьківщина, рідна земля).

Слабкість цих версій в їх натягнутості, поверхневості, бо вказані поняття побутують у всіх слов'янських народів і не є чимось особливим. Вони не ідентифікують окремих народів, бо не є предметом гордості і особливої шани.

Згодом набула популярності версія походження назви Україна від поняття «укри», назви якогось невідомого нам древнього народу, частина якого з часом оселилася на Балтійському Помор'ї.

Але чому ці загадкові «укри» опинились на Балтійському Помор'ї і звідки вони мігрували, прихильники версії пояснити не можуть.

То чому ж народ, землі якого стали центром слов'янотворення, назвався українцями?

Яка причина?

Варто підкреслити, що головною помилкою представленої вище версії стосовно балтійських уквів є націленість на те, що укри це обов'язково якесь плем'я чи народ. А насправді це не так!

Дослідження слов'янського світогляду, системи давнього православного просвітництва, яка побутувала у слов'ян тисячоліттями тому (в Артанії, Дулібському союзі, в державі Рось), дають чіткі відповіді на поставлене запитання.

Укри – це древня верства, специфічна група людей, частина інтелектуальної верхівки древнього суспільства, це вчителі та дослідники високих духовних знань Прави. Це обдаровані від Бога люди, носії

ПАМ'ЯТНИК УКРАЇНСЬКИМ КОЗАКАМ НА ПОЛІ БЕРЕТЕЦЬКОЇ БИТВИ В с. ПЛЯШЕВА

знань світоустрою, навчені вищими православними духівниками, Рахманами, та посвячені керівною Троянню на справу просвітництва.

Вони – духівники і Отці з тісним контактом з Правотою (Вселенською управляючою силою Всесвіту), з душами шанованих Предків. Вони науковці які вчать слов'ян високих духовних знань.

Одночасно вони хранителі давнього православного світогляду, даного Творцем і Правотою, успадкованого десятками тисячоліть тому!

В різні епохи, в різних місцях, в Європі, в Азії, в інших кутках планети, їх називали по-різному: мудреці, Отці, Старійшини, волхви чи волхви-укри.

Саме волхви-укри, або духовні учителі, науковці (УКР – «УКріплений Розумом» або «сильний духовним розумом»), і є тими загадковими уками, людьми з надзвичайно давнім та надзвичайно духовним минулим.

Вони є частиною православної Рахмано-волхвівської системи, яка була головним духовним стрижнем слов'янського суспільства.

Задовго до нової ери, разом з вищими Отцями (Рахманами всіх рівнів посвяти), волхви-укри створили потужний осередок православного просвітництва на землях Історичної Волині.

Тут вони започаткували процес духовного просвітлення місцевих європейських народів та дали ім'я своїм учням – роси (рівнів орійських, просвітлені люди), а також слов'яни (духовні послідовники давнього Отця Слави), та дуліби (дар у любові, об'єднані любов'ю).

Історія волхвів-укрів, як і всієї Рахмано-волхвівської системи, є водночас і величною і трагічною.

З часу появи цієї системи у Європі та з періоду зростаючої боротьби проти неї носіїв темних вчень та окультизму, Рахмани та волхви виконали гігантську об'єднану роботу та збудували на Волинських землях низку центральнослов'янських держав.

Спочатку постала Артанія, далі Дулібський союз, а потім держава Рось. Проблеми останньої пов'язані з наростанням ідеологічної та збройної боротьби проти неї верхівок домінуючих в Європі та Азії імперій, які стали носіями темних ідеологічних систем, ворожих до Прави та православного просвітництва, лукаво схованих під покривалами псевдоправослав'я та імперського візантизму.

Темними впливами була охоплена і частина «еліт» роських провінцій. Вони ініціювали війни з Росєю та організовували походи на духовну столицю – Соуренж. Спробою боротьби Роської держави з такими ворогами були не тільки походи росів на південь, захід та схід (згадайте Святослава Хороброго), але й намагання формувати нові духовні центри на оточуючих центральний регіон землях. Але де був цей центральний регіон слов'янства?

Він завжди залишався на землях які історики іменують Великою Волинню.

Ще у X ст. н.е. арабський дослідник Аль-Масуді письмово згадував про землю першого, корінного і найголовнішого у всіх слов'ян народу – народу «воліна-на».

Волинь (або ж земля волі, земля духовно вільних від духовної нечисті людей) завжди була першим світоглядним центром слов'янства, споконвічною землею Першої Трояні – ядра Рахмано-волхвівської системи.

Місце діяльності Першої Трояні охоронялось Роксоланню, кільцем земель з 12-ти паланок, як центру держави, яку надалі Отці назвали Україною (землею духовних вчителів, волхвів-укрів).

Роксолань, як паланки на Погоринні, які розташовані між Стирем, Случем та Кременецьким кряжем, заселяли виключно переконані роси – носії високих духовних знань, шанувальники Прави та давнього православного світогляду, міцні воїни та вільні люди.

Саме населення Роксолані та земель Волині, у період XIV-XVI ст.н.е., твердо залишалося носієм православного роського світогляду та щиро шанувало духовних вчителів – волхвів-укрів.

Тут плекалась правдива роська просвітницька ідея, яка ширилась в народ через місцеві навчальні заклади (школи, академії), через книгописання та книгодрукування.

В межах Роксолані були виховані ті, хто заснував Запоріжську Січ – навчальну базу та осередок козаків-характерників (Рахманів-воїнів, духовних воїнів).

Варто сказати, що перші реєстри козаків на Запоріжжі були виключно волинськими. Волинськими були і перші керівники Січі (СІЧ – Світло Ірію Чисте), які походили з Рахмано-волхвівського середовища краю.

Вони подарували Січі сакральну волинську православну символіку (рівнобікі волинські хрести), яка надалі стала називатись козацькою.

Волинські Рахмани та волхви у XVI ст.н.е. плекали надію на повернення величчя нової духовної слов'янської держави,

тоді з назвою Волинь (про це говорять мапи тих століть).

Проте після агресивних намагань московського царату у XV–XVI століттях привласнити всю слов'янську минульщину держави Рось шляхом підробки літописання (про це читайте в інтернет-статті «Давньоруські літописи – це фальшивки 15-16 століть!») сталося свідоме закріплення назв Україна та українці для нашого народу, що дозволило духовно вирізнити справжніх слов'ян від псевдослов'ян та їх ідейних покровителів.

Назва українців стала вказувати на належність до світлих душою людей, тих, які шанують Праву та Творця!

В період визвольних воєн українського народу XVII ст., в період козаччини та діяльності козаків-характерників (духовних воїнів-Рахманів), це обумовило величчя сплеск православної духовності. Головним гаслом українців стала боротьба за волю, що в сакральному плані означало – бути вільним від темного, від окультичного, магічного, антиправославного, псевдослов'янського, свідомо берегти в чистоті своє людське єство!

Великий внесок у цю боротьбу вніс величний керівник Української держави 17 століття Іван Богун. Про нього читайте у статті «Іван Богун: таємниці українського минулого».

Саме у період XVI-XVII століть відбувається безповоротне і остаточно закріплення духовними Отцями назви нашого народу – українці (духовно багаті люди, послідовники волхвів-укрів), та назви держави – Україна (країна духовно багатих людей, країна де шанують духовних вчителів).

І на завершення...

Нищення України зовнішніми і внутрішніми ворогами у XVII-XVIII століттях, вбивство духовних лідерів (Рахманів, волхвів, волхвів-укрів), репресії проти культурної та духовної еліти українства в XIX столітті, послідовне затоптування знань та заповітів предків, призвели до значної втрати духовної основи української самосвідомості.

До того ж подібна репресивно-окультурна практика з боку ворожих до українства імперій тривала майже все XX століття! Тому маємо результат – критично небезпечне спустошення української родової пам'яті...

Звідси очевидний висновок.

Таке спустошення родової пам'яті не дає нам змоги зрозуміти, чому народ, який тисячоліттями був відданий православному світогляду, прагнув духовних православних знань, який шанував Творця та Праву, народ який оберігав величчя духовних вчителів, був названий ними українцями!

Можливо варто виходити з історичного безпам'ятства?

Підготував Валентин ДЕМ'ЯНОВ.

КОЗАК МАМАЙ – ОБРАЗ ХАРАКТЕРНИКА, ДУХОВНОГО ВОІНА-РАХМАНА